

Postanowienie z dnia 12 lipca 2000 r.

III RN 206/99

Pismo, w którym skarżący wskazuje na okoliczności mające świadczyć, że uchybienie terminu do wniesienia skargi nie nastąpiło z jego winy, powinno być rozpoznane przez Naczelny Sąd Administracyjny jako wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm. oraz art. 58 § 1 i 2 KPA w związku z art. 59 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym).

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2000 r. sprawy z powództwa Anny i Eugeniusza M. na uchwałę Rady Miejskiej w N.D.M. z dnia 17 czerwca 1998 r., [...] w przedmiocie zmian do projektu planu zagospodarowania przestrzennego M.-G. w N.D.M. na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y ł i ć zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 15 listopada 1999 r. [...] odrzucił wniosek Anny i Eugeniusza M. z dnia 19 października 1999 r., który potraktował jako niedopuszczalne „odwołanie” od wcześniejszego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 września 1999 r., odrzucającego ich skargę na uchwałę Rady Miejskiej w N.D.M. z dnia 17 czerwca

1998 r. [...] w przedmiocie zarzutów do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru M.-G. w N.D.M.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie pismem z dnia 14 grudnia 1999 r. wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego, zarzucając mu rażące naruszenie art. 27 ust. 2 oraz art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 362 ze zm.) i art. 58 § 1 i § 2 KPA w związku z art. 59 ustawy o NSA oraz w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a w konsekwencji na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o NSA wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie wniosku skarżących z dnia 19 października 1999 r., z którego treści wynika, że zwrócili się oni o przywrócenie terminu do wniesienia skargi, Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono, iż: „rozpoznając skargę Sąd nie wziął pod uwagę, że w razie zaistnienia ważnych powodów przepis art. 35 ust. 3 ustawy o NSA zobowiązuje sąd administracyjny do przywrócenia na wniosek strony terminu do wniesienia skargi”. Tymczasem, w rozpoznawanej sprawie taki właśnie charakter ma pismo skarżących z dnia 19 października 1999 r., wniesione z zachowaniem terminu określonego w art. 58 § 2 KPA, w którym podnieśli oni, że „nie zostali pouczeni – poinformowani o trybie wniesienia skargi do Sądu na tę uchwałę”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W piśmie z dnia 19 października 1999 r., wniesionym do Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 20 października 1999 r., a zatytułowanym „Odwołanie Postanowienia z dnia 30.9.1999 r.”, skarżący zgłosili swój sprzeciw wobec wcześniejszego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 września 1999 r., mocą którego odrzucona została, jako wniesiona po upływie terminu, ich skarga na uchwałę Rady Miejskiej w N.D.M. z dnia 17 czerwca 1998 r. w przedmiocie odmowy uwzględnienia ich zarzutów do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru M.-G. w N.D.M. W piśmie tym skarżący wskazywali na okoliczności mające świadczyć o tym, że uchybienie terminu do wniesienia skargi nastąpiło nie z ich winy, a w szczególności argumentowali, iż: „złożyliśmy skargę w ustawowym terminie, co potwierdzamy pismem Burmistrza z dnia 8.X.98 r. [...] i nadmieniamy, że w decyzji nie było napisane adresu Sądu z tych po-

wodów złożyliśmy do uprawnionego do tego Urzędu z tych względów nie mamy ponosić winy prosimy o sądzenie naszej skargi”. W tej sytuacji, biorąc pod uwagę treść pisma skarżących, trafnie wywiedziono w rewizji nadzwyczajnej, że w danym wypadku Naczelny Sąd Administracyjny powinien rozpoznać powyższe pismo – zgodnie z odpowiednią dekreacją przewodniczącego wydziału Naczelnego Sądu Administracyjnego – jako wniosek skarżących o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (art. 35 ust. 3 ustawy o NSA oraz art. 58 § 1 i § 2 KPA w związku z art. 59 ustawy o NSA), a nie jako niedopuszczalne „odwołanie” od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 1999 r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz.483) oraz art.393¹³ §1 KPC w związku art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====